

тая ересь била нарѣчена на име-то на основателя ѿ — *богумилска*, *богумилство*, а послѣдователи тѣ ѿ — *богумили*. Попъ Богумилъ основалъ нова-та ересь, като видоизмѣнилъ, преобразувалъ павликянска-та ересь, съобразно съ народни-тѣ нужди и стремения. Както павликяне тѣ, така и богумили-тѣ признавале двѣ начала на свѣта — *добро* и *зло*. Разлика-та обаче била тая, че павликянство-то било чисто вѣроисповѣдна работа, а пжкъ богумилство-то не било само вѣроисповѣдна работа, ами имало и друго, по високо назначение: богумили-тѣ слѣдили за общественни-тѣ и политически-тѣ работи; тѣ твърдѣ дѣятелно радиле и за подобръване-то на нравственнo то, социално-то и политическо-то състояние на хора та. Както павликяне-тѣ, така и богумили-тѣ биле свободолюбиви хора.

За разпространяване-то на богумилска-та ересь въ България не малко спомогнала и стара-та, езическа-та вѣра — вѣрване-то въ двѣ висши същества, *добро* и *зло* божества, отъ която не отдавна народъ-тъ се отрѣкълъ, ала все пакъ още съжършено не била се забравила. Макаръ и да захваналъ да навиква на християнство-то, народъ-тъ пакъ не мислилъ да се откаже отъ мили-тѣ си езически обичаи, които биле несъвмѣстни съ учение-то на тая вѣра, ала и на християнска-та нравственностъ нѣкои отъ тѣхъ не биле противни. Народъ-тъ съ голѣмо съчувствие по-срѣщналъ богумилство-то, защото основатель-тъ на тая ересь умѣялъ да съедини въ едно стройно цѣло високи-тѣ Христови начала съ нѣкои отъ езически-тѣ вѣрвания. Попъ Богумилъ зналъ да се съобразява съ врѣме-то, съ обстоятелства-та, съ народния духъ. За разпространяване-то на богумилство-то много спомогнало и това, че въ врѣме-то на царъ Петрово-то царуване въ България се въведе и всички-тѣ грѣцки пороци. Византийщина-та, която въ врѣме-то на царъ Симеона захванала да се вмѣква въ България (25), още повече се разпространила тука откакъ царъ

(25) Частний животъ на царя Симеонъ билъ съжършено скромнъ, простъ; царъ Симеонъ никога си не позволявалъ излишни работи; въобще, животъ-тъ му твърдѣ малко се отличавалъ отъ оня на пустинножители-тѣ. Обаче, за достолѣние-то, за слава-та на България, дворъ-тъ му билъ великолепенъ; съ блѣска и роскоша си, бѣлгарскій царскі дворъ много надминавалъ византийскій. А и това великолепие не малко спомогнало да се развие въ народа неудоволствие-то, което се появило въ царуване-то на добрия, нъ слабъ Симеоновъ синъ, Петръ — независимо отъ обстоятелство-то, че Симеонъ незаконно отстранилъ отъ престолонаслѣдие-то по-стария си синъ Михайлъ (отъ първа-та си жена) и назначилъ за свой преем-